

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.291/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. május 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. január 19. napján kelt 11.B.11/2011/25. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményeit testi sértés bűntette kísérletének [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés], garázdaság bűntettének [Btk. 271. § (1), (3) bekezdés d) pont] és emberölés bűntette kísérletének [Btk. 166. § (1) bekezdés] minősíti.

Halmazati büntetésül a vádlott szabadságvesztését 7 (hét) év börtönre, közügyektől eltiltását 7 (hét) évre **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a 2012. év január hó 19. napján kihirdetett 11.B.11/2011/25. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat emberölés bűntettének kísérletében /Btk.166.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés f) pont/, amiért őt 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és közülük néhányát a tulajdonosának adott ki, míg az értékteleneket megsemmisíteni rendelte.

A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a kiszabott fegyházbüntetés tartamának súlyosításáért, míg a vádlott és védője a jogi minősítés megváltoztatásáért, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év augusztus hó 3. napján kelt Bf.232/2011/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor a vádlott és védőjének perorvoslatát nem tartotta megalapozottnak. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, majd ezek alapján - a vádlott részbeni beismerése mellett - állapította meg a tényállást, amely mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas.

A Fellebbviteli Főügyészség átiratában rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett, kifejtett indokolása megfelel a logika szabályainak.

A rögzített tényállás alapján a bíróság okszerűen következtetett a vádlott tudattartamára, azon keresztül szándékára, valamint bűnösségére és törvényesen minősítette a bűncselekményt több emberen elkövetett emberölés büntette kísérletének. A főügyészség átirata azt is kiemelte, hogy a minősített emberölés vonatkozásában adott elsőbírói álláspont helytálló, ezért a vádlott ölési szándékát vitató, eltérő jogi minősítés megállapítását célzó vádlotti és védői fellebbezés a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket megfelelően számba vette és értékelte, majd ezt követően helyesen ismerte fel, hogy a kiemelkedő tárgyi súlyú, élet elleni büntetett megvalósító vádlottal szemben végrehajtandó fegyházbüntetést kell kiszabnia.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mértékét indokolatlanul enyhének találta, mert álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék eltúlzott nyomatékot tulajdonított annak, hogy a vádlott korábban nem került összetűzésbe a törvénnyel.

Kiemelte, hogy a vádlott az ellene indult büntetőeljárás hatálya alatt, kilenc hónapon belül kétszer tört - befejezett kísérlettel - mások életére, amely magatartásában még a vele szemben fennálló kényszerintézkedés sem tartotta vissza, ezért a vádlott cselekvőségének társadalomra veszélyessége kiemelkedő. A vádlott feltárt - erőszakra, agresszivitásra, öntörvényűsége hajló - személyisége miatt szubjektív társadalomra veszélyessége fokozottabb, amelynek szintjét a törvényi minimumban megállapított büntetés nem tükrözi hűen. Továbbá az elbírált büntetett valós tárgyi súlya is magasabb az elsőfokú bíróság által megállapítottnál, ekként a fegyház tartamának években mérhető felemelését szorgalmazta a fellebbviteli főügyészség.

A vádlott fellebbezését írásban is részletesen megindokolta egy 18 oldalas beadványban. Ebben lényegét tekintve nem a terhére rótt bűncselekményt, hanem annak előzményeit, körülményeit tárta fel, hangsúlyozva, hogy magatartását alapvetően az érzelmi motiválták, cselekményét döntően a szerelemfáltás motiválta.

A Fővárosi Ítéltábla másodfokú nyilvános ülésén a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést változatlanul fenntartotta. Felszólalásában kifejtette, hogy a főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen, a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. Irányelvében kimunkált és a bírói gyakorlatnak megfelelően minősítette a vádlott bűncselekményét. Az elsőfokú bíróság az alanyi és a tárgyi oldal elemeit a lehetőségekhez képest maradéktalanul feltárta, majd ezek alapján helyesen következtetett a vádlott ölési szándékára és a büntető anyagi jog szabályainak megfelelően minősítette a vádlott cselekményét. Fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés mértéke nem szolgálja a büntetés kiszabási célokat, ezért a fegyházbüntetés súlyosítására tett indítványt.

A vádlott védője enyhítésre irányuló fellebbezését ugyancsak fenntartotta. Kiemelte, hogy az 52 éves vádlott eddig soha nem került összetűzésbe a törvénnyel, és rámutatott, hogy vádlott az eljárás során mindvégig ténybelileg beismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, amelyet szerelemfáltással indokolt. A vádlott megbánását emelte ki, és azt is aláhúzta, hogy a terhelt nem vitatja - és soha nem is vitatta - büntetőjogi felelősségét, de álláspontja szerint a büntetési célok enyhébb büntetéssel is elérhetők.

A vádlott felszólalásában rendezett családi háttérét és személyi körülményeit hangsúlyozta. E szerint állandó munkahelyeken dolgozott és két unokája van. Az utolsó szó jogán őszinte megbánásának adott hangot, és azt emelte ki, hogy ölési szándéka nem volt, még most is szerelmes a sértettbe.

Az ellentétes irányú perorvoslatok közül az enyhítést célzó védelmi fellebbezések alaposak.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben értékelte, egybevetette, ezt követően részben mérlegeléssel, részben pedig a vádlott ténybeli beismerő vallomása alapján állapította meg a történeti tényállást, illetve tényből tényre is helyesen következtetett.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék által rögzített történeti tényállás túlnyomórészt megalapozott, az alapvetően mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A megállapított tényállás azonban kis mértékben pontosításra szorul, ezért az ítéltábla az iratok tartalmára figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiakkal egészíti ki:

- Az 1. tényállási pontban 1 sz. sértett nyomozati vallomása alapján a másodfokú bíróság a történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy amikor a vádlott a sértettnek a szúrt sérülését okozta, 1.sz. sértett nem fogta a vádlott kezét. (1 sz. sértett nyomozati vallomása a 13000/299/2009/bü. számú nyomozati irat 2. kötet 167. oldalának 2. bekezdése)
- A másodfokú bíróság e tényállási pontból kirekeszti azt a megállapítást, hogy a vádlott a sértett mellkasát három alkalommal megvágta (elsőfokú ítélet 6. oldalának 4. bekezdésében rögzített tényállási rész). E helyett azt állapítja meg, hogy a késsel hadonászó vádlott kis erővel három metszett sérülést okozott 1.sz. sértettnek.
- A vádlott ölésre irányuló kijelentését csupán a sértett hallotta, a hozzá közel álló 2. sz. sértett már nem észlelte.
- A 2. tényállási pont tekintetében az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján rögzíti, hogy a szúrcsatorna hossza meghaladta a mellkasfal vastagságát, azonban az irányára nem vonható le következtetés (igazságügyi orvosszakértői vélemény - 13000/236/2010.bü. számú nyomozati irat 203. oldalának 5. bekezdése).
- A 2.sz. sértett sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban rögzítendő, hogy a mosogató szárítóján kés nem volt, ezért a vádlott nem is tudott mást a kezébe venni csak az ott lévő fakanalat (13000/236/2010/bü. számú nyomozati irat 235. oldala - 2. sz. sértett nyomozati vallomása).
- A bűncselekmény elkövetésekor 2.sz. sértett 48 éves, míg 1.sz. sértett 35 éves volt.

A fentiekkel kiegészített tényállások immár hibamentesek és a vádlott ténybeli beismerő vallomásával összhangban is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, másokat pedig milyen okból vetett el.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás 1. pontjában rögzített események megállapításakor 1.sz. sértett vallomását fogadta el a mellett, hogy a késsel történő szúrást ténybelileg a vádlott is beismerte, azonban mindvégig következetesen tagadta, hogy a sértettet meg akarta ölni. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat e tényállási pont vonatkozásában is a lehetőségekhez képest maximálisan feltárta,

hiszen tanúkat hallgatott meg, értékelte az igazságügyi orvosszakértői véleményt, az okirati bizonyítékokat, köztük a helyszíni szemle adatait is.

Ugyanakkor a vádlott 1. tényállási pontban rögzített magatartásának jogi értékelése során az elsőfokú bíróság egyoldalúan értékelte és eltúlozott jelentőséget tulajdonított a vádlott ölést hangoztató kijelentésének, azonban nem foglalkozott azokkal az egyéb körülményekkel, amelyek a 15. sz. Irányelvben megfogalmazottak alapján további következtetéseket engednének vonni a szándékra, azaz a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára. A Legfelsőbb Bíróságnak az élet- és testi épség védelmében kiadott 15. számú Irányelve egyértelmű eligazítást ad az alsóbb fokú bíróságoknak a fenti bűncselekmények megítéléséhez. E körben mindig gondosan vizsgálni kell az alanyi- és tárgyi oldal elemeit, majd ezek beható és részletes elemzését követően lehet következtetést levonni az elkövető szándékára.

A kés az emberölés egyik tipikus eszköze, amely megfelelő irányítottsággal, továbbá megfelelő erővel történő alkalmazás esetén általában az emberölésre irányuló szándék meglétére enged következtetni, de ekkor sem mellőzhető annak vizsgálata, hogy az adott esetben nincsenek-e olyan körülmények, amelyek az emberölésre irányuló szándékot kizárják. Kétségtelen tény, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez a vádlott kést használt, azonban annak 6 cm-es pengehosszúsága már önmagában is megkérdőjelezi az ölési szándékra vonható következtetést. Ezen felül az Irányelv szerint az eszközt mindig az elkövetés egyéb körülményeivel összefüggésben kell értékelni. A fentiek alapján a másodfokú bíróság - önmagában az eszköz ismeretében - nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, és úgy ítélte meg, hogy a 1. sz. sértett elleni támadás esetében már az alkalmazott eszközből sem vonható egyértelmű következtetés a vádlott ölési szándékára.

Az elkövetés körülményeiből és módjából is alapos következtetés vonható általában az elkövető szándékára. Így különösen az elkövetésnél tanúsított erő kifejtés, annak mértéke, folyamatossága, elhúzódó jellege, egyszeri véghez vitele, vagy többszöri megismétlése jön figyelembe. Szúrás, vágás, döfés esetében jelentősége van az irányítottságnak, továbbá annak is, hogy az elkövető hogyan tartotta az eszközt a használat időpontjában. Az irányelv a vizsgálódási szempontok között megemlíti, hogy a nem irányzott, ismétlés nélkül leadott, kapkodva, vaktában, hadonászva végrehajtott ütés, szúrás, vágás önmagában rendszerint a testi sértés okozására irányuló szándékra utal.

Az irányadó történeti tényállás azt rögzíti, hogy a vádlott az kis bicskát a jobb kezében tartva, a tőle mintegy három méter távolságra lévő sértett felé indult, miközben dühösen többször azt mondta 1 sz. sértett, hogy megöli. A sértetthez érve annak mellkasa irányába szúrta, de 1.sz. sértett a szúrások elől hátralépett, később a vádlott a szúró mozdulatokon kívül vágó, kaszaboló, hadonászó mozdulatokat is tett a sértett felsőteste felé. Mindketten a földre kerültek, a vádlott hanyatt fekvő pozícióba került, ekkor okozta a rátérdező sértettnek a bicskájával a sérüléseket (elsőfokú ítélet 6. oldal 4. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság azt igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azt állapította meg, hogy a sértett sérüléseinek gyógytartama egyenként és együttesen is nyolc napon belüliek voltak, figyelemmel azonban a sérülések anatómiai elhelyezkedésére, az azok vetületében elhelyezkedő életfontosságú szervekre (pl.: a tüdő), a sérülés keletkezésének módjára és eszközére, a bekövetkezett kedvező eredménytől függetlenül súlyosabb, nyolc napon túli, akár életveszéllyel járó sérülés bekövetkezésének a reális lehetősége is fennállott.

A másodfokú bíróság ezzel az elsőbírói megállapítással nem értett egyet, mert a rendelkezésre álló adatok alapján az is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy 1.sz. sértett összesen 4 rb. sérülést szenvedett el, amelyek közül egy volt felületen szúrt, további három pedig felületesen metszett - ahogyan ezt az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal utolsó sorától a 7. oldal 1. bekezdésével bezárólag helyesen rögzítette. Önmagukban a támadott testtájékok (mellkas, gyomortájék) elviekben feltétlenül alkalmasak lehetnek az emberölés megállapítására, azonban ezeket ismételten összevetve az elkövetés eszközével, az erő kifejtés módjával, irányítottságával, a másodfokú bíróság újfent azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem irányult emberölésre.

A tárgyi tényezők körét tovább vizsgálva nagy jelentősége van az elkövető kijelentéseinek, amelyből szintén következtetést lehet vonni az elkövetéskor fennállott szándékra. Azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy gyakran az elkövetést megelőző veszekedés során - indulati állapotban - hangzanak el ölésre irányuló kijelentések, ezért ilyen esetekben körültekintő vizsgálatot igényel, hogy a kijelentést annak megfelelő, ahhoz igazodó magatartás követi-e.

Jelen esetben a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg - éppen az elsőfokú bíróság által helyesen rögzített, irányadó történeti tényállás alapján -, hogy a vádlott és a sértett közötti összetűzést egy több mozzanatból álló szóváltás, vita előzte meg, amelynek eredményeként a vádlott feldühödött, indulati állapotba került. Egyébként az elsőfokú bíróság ilyen tartalmú tényállásának felelt meg a vádlott következetesen hangoztatott védekezése is, amely szerint ölési szándéka nem volt, csak dühében, szerelemfúltásból támadt indulatosan 1. sz. sértettre. Kijelentéseit csupán a sértett hallotta, melyből arra vonható következtetés, hogy azok csak indulati jellegűek, nem pedig a sértett megölésére irányulóak voltak.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság a szúrás kis erejét, melyre - a kiegészített tényállás szerint - nem a sértett védekezése folytán került sor. 1.sz. sértett ekkor ugyanis nem fogta a vádlott kezét, így a vádlottnak akár nagy erejű szúrás leadására is lett volna módja, ám előbb kis erővel szúrt, majd hadonászva okozott metszett sérüléseket a sértettnek. Utóbbi sérülések is nyolc napon belül gyógyulók voltak, ebből pedig esetünkben is a kis erőre vonható következtetés. Így az eszközhasználat módja nem volt ölési szándékra utaló.

A vádlott elkövetés utáni magatartása is ellentmond az elsőfokú bíróság által megállapított ölési szándéknak, mert - ahogyan azt a Budapest Környéki Bíróság is

irathúen és a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban rögzítette -, a vádlott maga értesítette a rendőrséget a cselekményéről, és arra is kérte a rendőröket, hogy a további szükséges intézkedéseket is tegyék meg.

Az alanyi tényezők körében kiemelkedő jelentősége van az indítóok (motívum) felderítésének és vizsgálatának. Az irányelv e körben külön hangsúlyozza, hogy amikor az akarat-elhatározás és az elkövetés között alig van időköz (rögtönös szándék), gyakran hiányzik a halálos eredmény bekövetkezésének előrelátása.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás szerint is egy féltékenység motiválta elhúzódo veszekedést követően támadt a vádlott a korábban már részletezett eszközzel és módon a sértettre és okozott neki több - egyenként és összességében is nyolc napon belül gyógyuló - sérülést. Erre is figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a vádlottat az 1. sz. sértett elleni támadáskor nem vezérelte ölési szándék, ezért magatartása nem minősülhet élet elleni bűncselekményként.

A fentiek okszerű következményeként a másodfokú bíróság felbontotta az elsőfokú bíróság által megállapított összefoglalt bűncselekményt, és a több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete helyett több - egymástól eltérő minősítés alá eső - deliktumot állapított meg a vádlott terhére.

A fentiekben részletezettek szerint a vádlott 1. sz. sértett sérelmére elkövetett bűncselekményét a városi ügyészség minősítésének megfelelően testi sértés bűntette kísérletének /Btk.170.§ (1) és (2) bekezdései/, valamint garázdaság bűntettének /Btk.271.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés d) pont/ értékelte.

Az irányadó történeti tényállás és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján minden kétséget kizáróan annyit lehetett megállapítani, hogy a hirtelen haragtól vezérelt vádlott a testi sértés szándékával támadt a sértettre, akit a zsebkésével többször megsebzett, döntőrészt kaszáló mozdulatokkal, melyeknek eredményeként 1. sz. sértett valamennyi esetben nyolc napon belül gyógyuló felületen metszett, illetve felületen szúrt sérüléseket szenvedett. Az alkalmazott erőfelfejtés, eszköz, támadott testtájék és egyéb vizsgált szempontok alapján a másodfokú bíróság arra vont következtetést, hogy a vádlottat kizárólag a testi sértés szándéka vezette és kívülvilágban megnyilvánuló magatartása is ennek megfelelő volt. Ugyanakkor a támadott testtájékok alapján - figyelemmel az orvosszakértői véleményben rögzítettekre is - a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülések is létrejöhetnek volna, amelyeknek elmaradása kizárólag a véletlenül múlt.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a vádlott 1.sz. sértett sérelmére elkövetett bűncselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott - figyelemmel a Btk.16.§-ában írtakra - és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés bűntette kísérletének minősítette.

A vádlottnak az a magatartása, amellyel ittas állapotban, több ember szemeláttára a nyílt utcán szerelemfúltásból késsel támadt 1. sz. sértettre és vele verekedett, dulakodott, megvalósította a Btk.271.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett garázdaság bűntettét is.

Döntően más a helyzet a 2.sz. sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény jogi minősítésével kapcsolatban. E deliktumot - amelyet az összefoglalt bűncselekmény egyik rész-cselekményeként értékelt az elsőfokú bíróság - alapvetően helyesen minősítette a Budapest Környéki Törvényszék élet elleni magatartásnak.

A vádlott ténybeli beismerő vallomása, a sértett és a tanúk nyilatkozatain, valamint az orvosszakértői véleményen nyugvó ítéleti tényállás alapján megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlott magatartását ölési cselekményként értékelte. A vádlott a kettétört, hegyes fakanalak nyelével két esetben nagy erővel mellkason szúrta a nála jóval gyengébb fizikumú nő sértettet, miközben folyamatosan azt hangoztatta, hogy élve nem fog kimenni a lakásból. A vádlott által leadott szúrások eredményeként 2. sz. sértett a mellkas elülső felszínén, mindkét oldalon a középső kulcscsonti vonalban, a III. bordaközben elhelyezkedő, a mellüregbe hatoló szúrt sebzéseket, ezzel egyidejűleg kétoldali légmelllet, valamint mindkét oldalon a tüdők felső lebenyének állományi lebenyében megnyilvánuló sérülését szenvedte el, mely sérülésekkel összefüggésben közvetlen életveszélyes állapot alakult ki. A mellüregek megnyíltak, tartós szívást igénylő kétoldali légmell jött létre, továbbá a tüdők felső lebenyében bevérzés keletkezett. 2. sz. sértett életét kizárólag a célszerű, szakszerű és időszerű orvosi beavatkozás mentette meg. A sértett sérüléseinek gyógytartama a nyolc napot meghaladta, a tényleges gyógytartam mintegy három - négy hét volt.

A 2. tényállási pont vonatkozásában az elsőfokú bíróság a lényegében egybehangzó bizonyítékok alapján helyes tényállást állapított meg. A 15. Irányelv előbb részletezett szempontjai alapján kétséget kizáró bizonyossággal lehetett következtetést vonni a vádlott ölési szándékára. Ahogyan azt az irányadó tényállás is helyesen tartalmazza, már a cselekmény előzményeként lezajlott események során is a vádlott összetűzésbe keveredett 1. sz. tanúval, amelyet észlelt a sértett lakója 2. sz. tanú is. A vádlott egy kenyérvágó késsel 2. sz. tanú felé indult, azonban 2. sz. sértett megakadályozta a bántalmazást, 2. sz. tanú egy közeli kocsmába menekült. A bűncselekmény elkövetésekor csupán azért nem használt más, ölésre alkalmasabb eszközt a sértettel szemben, mert nem volt kés a mosogatótálcán. A hirtelenjében felkapott fakanalat azonban egyből élet kioltására alkalmas eszközzé alakította és ismételt szúrásokkal okozott közvetlen életveszélyes sérülést a sértettnek. Az e cselekmény során hangoztatott kijelentései nem minősíthetők csupán indulati megnyilvánulásnak, hanem az ölési szándék kétséget kizáró megnyilvánulásának.

Nem mellőzhető azonban annak rögzítése, hogy a vádlottnak az e cselekménynél meglévő ölési szándékából egyáltalán nem következik, hogy a több mint fél évvel

korábban, az 1. pontban kifejtett elkövetési magatartása ugyancsak élet elleni bűncselekményt valósított volna meg.

Az elsőfokú bíróság a 2. sz. sértett sérelmére elkövetett élet elleni cselekményt az összefoglalt bűncselekmény egyik részselekményeként értékelte. A másodfokú bíróság azonban az összefoglalt bűncselekményt - az elsőfokú bíróságtól eltérően - külön törvényi tényállások alá eső cselekményekként minősítette, így az irányadó tényállás alapján a terhelt e cselekményét a Btk.166.§ (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő emberölés büntettének - a Btk.16.§-a szerinti - kísérleteként értékelte.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel és értékelte a vádlott javára szóló enyhítő, továbbá a terhére szóló súlyosító körülményeket, azonban a megváltoztatott minősítésre tekintettel e körülmények is pontosításra, kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a vádlott terhére értékelt súlyosító körülmények közül a hasonló cselekmények gyakoriságát azzal pontosítja, hogy ez a garázdaságra és súlyos testi sértésre vonatkozik, míg az elmúlt évek emberölési statisztikái e deliktumok elszaporodottságát nem támasztják alá, mert az emberölések száma több évre visszamenően gyakorlatilag azonos. Ezért az elszaporodottság súlyosító körülményként történő értékelése nem megalapozott. Szintén a megváltoztatott minősítésre tekintettel a másodfokú bíróság további súlyosító körülményként értékelte a többszörös halmazatot is.

Az enyhítő körülmények körében a Fővárosi Ítéltábla további nyomatékot tulajdonított az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt csaknem másfél éves időmúlásnak, úgyszintén a vádlott ténybeli beismerésének és nem utolsó sorban a bíróság előtt is kifejezésre juttatott és szemmel látható, őszinte, megbánó magatartásának.

A módosult minősítésre és ennek eredményeként a megváltozott bűnösségi körülményekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan szigorú. A több emberen elkövetett emberölés büntettének minősített esetkénti szabályozását azt tette indokoltta, hogy a több ember életét kioltó emberrel szemben a halmazati büntetésnél súlyosabb büntetés kiszabására is lehetőség legyen. Ezért került sor a külön - külön is bűncselekménynek minősülő törvényi tényállások összefoglalására (delictum complexum). A másodfokú bíróság jogi értékelése szerint a törvényi egység azonban felbomlott, ugyanakkor még a halmazati büntetés szabályaira figyelemmel is eltúlzottan súlyosnak ítélte meg a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének büntetést kiszabó részét is megváltoztatta akként, hogy felhívta a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdéseiben írt rendelkezéseket, jelezve, hogy a kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekinti. Erre figyelemmel úgy a vádlott szabadságvesztésének tartamát, mint a közügyektől eltiltás mértékét

egyaránt hét évre enyhítette, mert ezt találta arányban állónak a terhelt által elkövetett bűncselekményekkel. E büntetési mérték az, amely személyre szabottan, arányosan és proporcionálisan megfelelően szolgálja a Btk.37.§-ában rögzített büntetési célokat.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdésének felhívásával megváltoztatta, míg egyéb - törvényes - rendelkezéseit helybenhagyta a Be.371.§ (1) bekezdése alapján.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú bíróság jogerős ítéletének kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Fővárosi Ítéltábla beszámította a Btk.99.§ (1) bekezdés I. fordulata alapján.

Budapest, 2013. május 24.

**Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke**

**Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró**

**Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró**

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.11/2011/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 5.Bf.291/2012/9. számú ítéletében írt változtatással a 2013. év május hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 24. napja

**Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül: